

Kristendomens Schibbolet

- C-O Rosenius -

»Och ingen annan kunde lära sig den sången än de ...» Uppb. 14:3.

I Domarebokens 12:e kap. omtalas, att när Israels domare och härhövitsman Jeftah återkom ifrån sin seger över Ammons barn, reste sig efraimiterna emot honom med hån och hotelser, därför att icke de fått del i denna ära att utföra den segerrika drabbningen. Härigenom uppkom en ny strid med dessa. Då intog Jeftah med sina gileaditer färjstället vid Jordan, för att vid detta pass taga reda på efraimiterna, när de ville fara tillbaka till sitt hemland, som låg på andra sidan om Jordan.

Var och en, som ville fara över, tillfrågades, om han var en efraimit, och när en sådan nekade därtill, fordrade man, att han skulle uttala ordet Schibbolet – ett ord, som de läspande efraimiterna aldrig kunde riktigt uttala, och varigenom de voro igenkända. När de ville uttala detta ord, bröto de på sitt eget tungomål och i stället för Schibbolet blev det för dem Sibbolet. Och alla dessa, som icke kunde säga Schibbolet, blevo dräpta vid färjstället – så att denna brytning i uttalet av detta enda ord kostade fyrtiotvå tusen efraimiter livet. Märk: Schibbolet var således igenkänningstecknet, livs- och dödstecknet vid detta färjställe – ty detta ord frälste allas deras liv, som kunde uttala det, men bragte döden över dem, som icke kunde det.

Detta var historien om Schibbolet. Nu är frågan, om icke också det andliga Israel har sitt Schibbolet, varigenom den enda, sanna och levande kristendomen är utmärkt, igenkännlig och särskild ifrån all falsk andlighet – något Schibbolet, som Israels helige och domare själv uti skriften låtit uppteckna, för att giva ett domslut i de många meningarna på jorden om vad som skall vara den rätta andligheten. Lovat vare Herrens namn: det finnes verkligen ett sådant Schibbolet, tydligt utsatt i skriften.

Detta är en obegripligt viktig fråga, då vi veta och betänka, huru otaligt många meningarna äro om vad som är den rätta andligheten, och då vi därjämte veta, att vägen och sanningen, som leder till liv och salighet, likväl måste vara blott *en*. Väl torde mången anse sig kunna ganska lätt och flyktigt halka över denna fråga, såsom nog viss och säker på sig själv för att ej behöva någon vidare forskning, helst så länge sakens allvar icke ännu rätt slagit honom i ögonen: men det skall komma en stund, då han gärna skulle giva hela världen, för att blott så klart och bestämt se, vad *Gud själv* har utmärkt såsom den *rätta*, till salighet ledande andligheten.

Sker detta icke förr, du människobarn, så sker det dig dock, så vida du då får så mycken besinning, i den viktiga, avgörande stunden, »då du skall dö och fara hän, den dyra sista färden», då du står vid dödens färjställe och gärna ville över den mörka, hemlighetsfulla floden och komma till ditt rätta hemland. Då pläga likväl dessa allvarsamma frågor tränga sig på människan: Är du en rätt kristen? Nu är din nådatid slut, nu börjas din evighet, nu skall du fram för Gud. Är du viss, att du nu står i Guds *rätta* nåd (1 Petr. 5:12), att icke världens domare ställer dig på vänstra sidan, bland dem, som skola dö, och till vilka han säger: »*Jag känner eder icke, I ären icke av mitt folk, gån bort ifrån mig?*»

Är jag viss, att jag skall bliva ställd på högra sidan, bland dem, som skola få det eviga livet? – Se, när dessa frågor med dödens allvar göras oss, då sväva vi på rösten, om vi icke äro beredda därpå, ja, om vi icke äro rätta israeliter. Efter det dock skall komma en sådan stund av allvar och avgörande vikt, visst vore det värt att i tid bliva allvarlig i denna frågas undersökande.

Meningarna om vägen till frälsning äro ju så många. Och var och en vill tro sig veta den rätta; såsom skriften säger: »Alla mannens vägar äro rena i hans ögon, men Herren prövar andarna.» Vi se ju, att ingen är tryggare på sig, än den döda, blinda världen, som allra minst söker efter sanningen. Med lätt mod, med

trygg och avgörande ton säger den ene: »Gör blott alla rätt och så många du kan gott, och var viss, att Gud icke skall fordra mer; Gud är mild och rättvis.» Den andre säger: »Jag har ingenting på mitt samvete, jag går till skrift och lever ordentligt och tror, att Kristus har lidit och dött; om något brister – ty ingen är fullkomlig – så skall Gud förlåta det.» Den tredje säger: »Gud har sett mina böner och tårar i ensamma ögonblick, det är min tröst.» En fjärde: »Att Gud är *mig* nådig, det säger mig mitt hjärta, det säger mig hans nådiga skickelser med mig, ja, det har han själv på enskild väg sagt mig (t.ex. i drömmen); jag behöver icke mer forska därom» o.s.v.

Men en femte, en allvarligare själ säger: »Mera fordras här: en grundlig väckelse, en sann bättring, tro och helgelse, det är vägen.» Men Kristus säger även om de allvarligare: »Många skola söka att inkomma genom den trånga porten och skola dock icke kunna det» (Luk. 13:24); och Paulus: »Jag bär dem vittnesbörd, att de hava nit för Gud, men icke visligen» (Rom. 10:2).

Då har den ene sitt allt i alla, sin psalm och sin visa uti nyss nämnda nådens ordning, så att Kristus och all hans förtjänst däremot är ett intet; en annan talar blott om tro; en tredje blott om *gärningar*; en fjärde sätter all salighet uti *förkrosselsen* och *fördömkelsen*; en femte talar blott om *avdöende*, försakelse, luttring, bön, världens och den egna viljans avdöende; en sjätte säger: »Störst bland dem är *kärleken*; bön, *ödmjukhet* och *kärlek* i Jesu fotspår, det är vägen. »En sjunde säger: »*Andens* och *kraftens bevisning*, det är min sak. Herre, har jag icke profeterat uti ditt namn, och i ditt namn utdrivit onda andar, och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar?»

Sådana och ännu flera äro de olika meningarna och förmenta salighetsvägar, som mitt i kristenheten löpa korsvis om varandra. Visst innehålla de många kostliga saker, dygder och övningar som ingen annan kristen må förakta, utan med allvar eftersträva, ja det är sådana saker, som endast hos sanna kristna finnas i verkligheten; men det utmärkande hos en kristen, Schibbolet – som också bevisar, att dessa dygder hos en människa äro äkta, äro Andens verk – detta Schibbolet ligger icke i dessa bekännelser, utan all denna andlighet kan vara lika fjärran från den sanna, som Sibbolet avvek ifrån Schibbolet.

Man kan med allt detta goda ännu få det svaret på Herrens stora dag: »Jag känner eder icke, gå bort ifrån mig!» Se blott i Matt. 7:22, 23, där Herren själv säger: »Många skola säga till mig på den dagen: »Herre, Herre, hava vi icke i ditt namn profeterat och i ditt namn utdrivit onda andar och i ditt namn gjort många kraftiga gärningar? Och då skall jag bekänna för dem: Jag kände eder *aldrig*; gå bort ifrån mig, I ogärningsmän.»

Vid de nyss uppräknade uttrycken för olika salighetssökare bör dock var och en förstå, att det icke är fråga om *uttryck*, om *ord*, utan om *själstillstånd*, om *hjärtats inriktning*, *tillhåll* och förnämsta sak, och Kristus säger: *varav hjärtat är fullt, därav talar munnen*; men om någon uttrycker sig ofullständigt eller falskt, det gör ingenting till själva saken. Här är endast att märka, att det verkligen finnes så mycken falsk andlighet och så mångt fruktlöst strävande, även bland dem som verkligt sträva efter saligheten, att det bevisar en alldeles förskräcklig liknödhet om själen att man icke med omsorg undersöka, vilken den *rätta* vägen är.

Det är ju ett häpnadsväckande ord, som vi höra av Herren Kristi egen mun: »Många säger jag eder, skola söka att inkomma och skola dock icke kunna det!«. Vid vilka ord Luther säger: »Varför skola de icke kunna? Utan tvivel därför, att de icke veta, vad den trånga porten är». Och när Kristus åter säger, att i det »bröllopet», som är »himmelriket» på jorden, skall det finnas en man, d. ä. en hop, som blir kastad i det yttersta mörkret, och att ibland de tio jungfrur, som gå ut emot brudgummen för att med sina lampor emottaga honom, fem bliva för evigt utestängda, så borde vi ju, för själens eviga salighet, icke beständigt vara så säkra, att vi skulle anse en prövning av vår andlighet obehövlig, utan betänka, att när den milde Frälsaren själv så talar, faran visserligen är stor.

Hjärtat är ju ett argt och illfundigt ting. Har det icke alltid varit så? Djävulen har ju också i alla tider varit

en listig orm att, såsom skriften säger, om möjligt, förföra även »de utvalda». Därjämte är ju ock saken *så* viktig, när det gäller *evig salighet* eller *evig fördömelse*, att den ingalunda borde tagas så lättsinnigt. Måtte ock ingen låta förföra sig med »fåfänga ord» av dem, som mena, att man bör hysa sådan »kärlek», så milda tänkesätt, att man aldrig skulle sätta i fråga, att icke var och en, som *söker* salighet, skulle vara på en god och rätt väg. Vad hjälper här kärlek och milda tänkesätt, när själva förhållandet är sådant, att det ändå är verklig fara?

Och Kristus har väl icke av kärlekslöshet talat så, som vi sett. Det var väl icke bristande kärlek, som gjorde, att Paulus hade så »stor sorg och oavlåtligt kval i sitt hjärta för sina bröder, att han önskade sig förbannad ifrån Kristus för deras skull», om det kunnat frälsa dem; och han betygar dock, att han talade om *sådana*, som »foro efter rättfärdighetens lag» och »hade nit för Gud» (Rom. 9:de och 10:de kap.). Nej, det är den rätta kärleken, som ser mera på nyttan, än på ögonblickets frid och ro. O, en hemsk kärlek, som för att icke störa friden skulle tala om liv och salighet, där den eviga döden skall bliva slutet.

Men nu till saken. Frågan är denna: Har den heliga skrift givit något utmärkande *Schibbolet* för Kristi rike, varigenom »Guds rätta nåd», den enda rätta andligheten skiljer sig från alla falska vägar? Ja, var det möjligt, att Gud, som såg alla kommande olika meningar om den rätta uppfattningen av kristendomen, dess huvudsak och hemlighet, icke skulle hava givit ett sådant *Schibbolet*? Gud vare lov, ett sådant finnes verkligen, finnes tydligt och påtagligt utsatt.

De som redan äro komna till sanningen och hava ögon att se, de finna detta överallt i skriften; de se nämligen, att det är en enda sak, varpå allt beror – de se, att det är all sann kristendoms utmärkande drag, hemlighet och huvudsak, att *Kristus*, *Kristus* blivit hjärtats *allt uti allt*, att man kan med sanning säga med Paulus: »Allt det som var mig en vinning, det har jag räknat för förlust och avskräde, mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap – jag vart död; men Kristus lever i mig; och det jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son m.m.; jag vill intet veta utan Jesus Kristus och honom korsfäst.» De se det bestämt avgjort sålunda: »Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Sonen, han har icke livet; ty livet är uti Guds Son» (1 Joh. 5:11-12).

Sådant se de trogna allestädes i skriften – det, som här skall sägas, är därför för dem intet nytt – men det skall dock vara för många en hjärtans lust att skåda, icke blott vad som är kristendomens hemlighet och utmärkande drag, utan också att Herrens Ande talat om detsamma, såsom om ett *Schibbolet*, har *framställt det såsom ett sådant*, alla dem till allvarlig självprövning och rättelse, som eljest *icke vilja se* det.

Är det icke sant och klart, att om det finnes något, varom skriften säger, att ingen, utom ett visst folk, kan lära det, så är detta ett *Schibbolet* och igenkänningstecken på det folket? Ty allt, som är gemensamt för flera föremål, är aldrig kännetecken på ett visst.

Nu läsa vi i Uppb. 11:e kapitel om *den nya sången*, som av den tecknade skaran på Sions berg sjöngs för Lammet, som stod mitt ibland dem, och läsa uttryckligen de orden: »Och ingen annan kunde lära sig den sången, än de hundrafyrtiofyra tusen, som hade blivit köpta från jorden» (v.3). Här ser var och en, att Herrens Ande just velat sätta denna sång till kännetecken på Sions folk. Ty låtom oss betänka: varför var *Schibbolet* ett kännetecken, varigenom gileaditerna och efraimiterna åtskildes? Sannerligen blott därför, att ingen efraimit kunde lära sig det ordet.

Varför är då den nya sången sioniternas, de saliga tecknades *Schibbolet*? Emedan ingen annan kunde lära sig den sången, än de. – Men varuti bestod nu denna sång, och vad var det, som ingen kunde lära utom de tecknade? Johannes säger: »De sjunga för Lammet: Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod» (5:9). De sjöng om Lammets förtjänst och vår återlösning i dess blod!

Ja, torde någon säga, vem kan icke sjunga om det? Och vem vet icke, att detta är det största och

prisivärdaste i himmelen och på jorden? Men betänk, vad den *heliga skrift* menar, då hon säger det, och vad hon menar, då hon säger, att de sjunga detta, att det utgjorde en *sång*, och att de sjunga *blott detta*, samt att *ingen kunde lära sig den sången*, utom de tecknade.

Det är då icke fråga om att blott veta, erkänna, bekänna, eller blott med munnen sjunga det. Skriften lärar icke skrymteri; och den, som icke uppsåtligen vill bedraga sig själv, måste giva akt på *skriftens egen mening*.

Först plägar i skriften *sjungandet* beteckna, att något har på ett mäktigt sätt intagit hjärtat, och vanligen på, ett ljuvt sätt, så att det, varom sjunges, är hjärtats glädje, lust och liv, hjärtats högsta förnöjelse och skatt. Sådant se vi på många ställen i skriften. I Davids psalmer och hos profeterna se vi överallt, att glädje, fröjd och tacksamhet utmärkas med sjungande; glädjens bortvikande åter med sångens upphörande.

Psalmen 106:12 säger: »De trodde hans ord och de sjöngo hans lov.» Jesaja 30:29 säger: »Då skolen I sjunga såsom på den natt, då högtiden inviges och edert hjärtas glädje skall vara lik deras, som under flöjtens ljud tåga upp till Herrens berg.» Men däremot Ps. 137: »Vid Babels floder, där sutto vi och gräto» m.m., och »i pilträden, som där voro, upphängde vi våra harpor»; förklarande: »huru skulle vi kunna sjunga Herrens sång i främmande land?» (v.4), och Jer. 48:33; »all glädje och fröjd blir förtagen ifrån fruktfält och ifrån Moabs land, och på vinet i pressarna gör jag slut» m.fl.

Aposteln Jakob säger därför: »Lider någon bland eder, han bedje; är någon vid gott mod, han sjunge psalmer.» Korteligen: *sjungandet* betecknar i skriften ett lyckligt och glatt hjärta, och att något på ett livligt sätt intagit hjärtat. Man finner aldrig sånger i likgiltiga ting; i sången inlägger man det bästa, man vet. Hit höra också Davids ord: »Herren är min starkhet och min lovsång, och han blev mig till frälsning» (Ps. 118:14).

Härav är nu nog klart, att den nya sången om Lammet, som blivit slaktat, icke betecknar ett blott munnens bekännande eller sjungande om Kristi förtjänst, utan den sången betecknar hjärtan, som hava sin tröst och glädje, sitt liv och sin lust uti Lammet, och en glädje, som icke kan fördöljas, utan som brister ut i Lammets berömmande; såsom David åter säger: »Mitt hjärta flödar över av sköna ord; min dikt, så säger jag, gäller en Konung» (Kristus); och åter: »Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn och han lade i min mun en ny sång» (Ps. 45:2; 40:3). Detta hjärtats diktande, det är det första, som vi skola märka om den nya sången.

För det andra skola vi betänka, vad det innebär, att de i denna utmärkande sång sjöngo blott om *Lammets förtjänst* och icke om allehanda Guds välgärningar. Säkert är, att den saliga tecknade skaran på Sions berg, framför någon, känner och erkänner *alla* Guds dräpliga gärningar, så väl skapelsens och försynens, som i synnerhet Andens dyra gåvor och prisvärda verk i människors hjärtan.

Vad kan det då betyda, att i denna Schibboletsång de endast sjunga till Lammets ära och dess försoningsverk: »Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod?» Ja, vad betyder detta annat än blott detsamma, som Paulus menade, då han sade sig icke vilja veta något annat, än Jesus Kristus och honom korsfäst? – nämligen att detta allena är hjärtats tröst, glädje, skatt och berömmelse – Lammets försoningsoffer enda föremålet för hjärtats tro, för dess hunger och törst, dess hopp och tillfredsställelse.

Och är det icke just detta, som hela skriften driver, såsom det utmärkande i den rätta tron och andligheten, nämligen att vi icke skola hava vår tröst uti något, som finnes hos oss, icke ens i själva Andens verk, icke ens vår *tro*, mycket mindre i några trons frukter, såsom kärlek, gudsfruktan, utan endast uti Kristi kropps offer; såsom han själv talar om tron i Joh. 6:e kap. och säger: »Mitt kött är sann mat och mitt blod är sann dryck.»

Se, detta är därför kännetecknet på de rätta kristna, att Lammet, som blivit slaktat, är deras enda tröst; att i

deras hjärta, ingenting står i jämbredd med detta, utan allt deras görande och deras erfarenhet av Andens verk, i sig självt så gott och härligt dock aldrig kan tillfredsställa dem, utan endast Lammet, som blivit slaktat och har köpt oss åt Gud med sitt blod.

Äntligen följa de märkliga orden: *Och ingen kunde lära sig den sången e. t. c.* Härav borde dock var och en märka, att det ligger ett skarpt allvar i frågan – märka, att det icke skall gälla att *bekänna* och *påstå*: Jag tror, jag har i Kristus min enda tröst, utan att det måste vara *hjärtats* sak; man borde här märka, att icke vem som helst, och när han vill, skall kunna hjälpa sig med att i nöden skynda att tro och bekänna Kristus, och så dö saligt. Nej, det kommer an på, om du ock har ett sådant hjärta.

Här står: Ingen kunde lära sig den sången e. t. c. Därav kan du märka, att här icke talas om sådan tro, bekännelse och lovsägelse, som vem som helst kan komma ut med, utan en tro, som endast ett visst folk har, och som är verkad av Herrens egen nåd och Ande. Både saken och talesättet äro här just detsamma, som när Herren själv säger om *det nya förbundets* barn i Jer 31:33-34, att »de skola icke mer lära varandra och säga, den ene till den andre: Känner Herren! utan Herren skall själv skriva sin lag uti deras hjärta»; eller såsom Jesus översätter detta: »De skola alla varda lärda av Gud» (Joh. 6: 15).

Se, att tro historien om Kristus och hans försoning, att göra en vacker bekännelse, ja »profetera i hans namn», det är något, som många utanför den tecknade skaran kunna, som den ena brodern kan lära den andra – och detta utgör därför intet tecken på de frälsta – men att verkligt och av hjärtat hava sin tröst och frid i Kristus, verkligt glädjas i honom, det kan icke vem som helst, det kan man icke *taga* sig, nej, det fordrar ett särskilt *hjärta*, *ett nytt hjärta*, som endast Gud med sitt ord och sin Ande kan skapa i mig. *Hjärtat* kan man icke tvinga, det går sin väg, om man vill eller icke; såsom Luther säger: »Att vilja förmå en människa till fröjd i Herren, som ännu icke fått den rätta tron, fått sin tröst, frid och skatt i Kristus, det är lika så fåfängt arbete, som att vilja förmå snö och is att brinna.»

Nej, hjärtat går sin väg, och gör som det är. Här hjälper intet annat, än en ny födelse, en ny skapelse. Men har det blivit ett nytt hjärta, en skatt, en ny uppfyllelse, då blir där också ett nytt tal, en ny visa i munnen, på det sätt som Kristus säger: »Varav hjärtat är fullt, därav talar munnen.» Nu talar man icke blott så, som man bör och skall tala, för att vara en renlärig kristen, utan man talar av egen fri lust, såsom var och en talar om det, som ligger honom mest om hjärtat; det sker nu, vad David säger: »Jag tror, därför talar jag; Herren har dragit mig upp ur den djupa dyn och (just därigenom) lagt i min mun en ny sång.»

Då får man höra dessa fria, självmanta, naturliga, glada och barnsliga beaktelser om Kristus, om nåden och rättfärdigheten i honom, om tron, om syndernas förlåtelse om den rätta vägen till livet m.m., som allt kommer av sig självt från hjärtats liv, skatt och uppfyllelse, så att man icke blott *kan*, utan man *vill* så tala. En inträffande köld eller dunkelhet i själen förändrar icke det nya förhållandet i dess helhet. Man återkommer alltid ånyo till detsamma; det är i huvudsaken en och samma visa i deras mun beständigt, så att andra väl tycka, att det är allt för enformigt. – Vad nu orden eller läran angår, är det intet särdeles nytt, så vida man förut varit renlärig, utan det gamla, som man hört av begynnelsen; men själva umgåendet med saken, hjärtats liv och lust i saken, själens syn och uppfattning därav, detta är allt nytt.

Många kunna icke begripa varför själar, som alla tyckas vara andligt sinnade, sökande samma mål, samt äro av samma beaktelse om Kristus, likväl äro så skiljaktiga. Ja, många skola aldrig kunna begripa detta, nämligen de, som aldrig kommit eller komma till detta nya andliga sinne, som nu är nämnt. Men det är Schibbolet, som gör skillnaden; och det kunna icke efraimiterna förstå sig på, utan tycka, att Sibbolet och Schibbolet kan just vara detsamma. Men aposteln Paulus säger: »De äro icke alla israeliter som härstamma från Israel.» Detta gäller även här; och detta är hemligheten.

I en stad levde två bröder, som av naturen voro varandra så lika, som två människor kunna vara. De hade även samma uppfostran, undervisades av samme lärare och läste samma böcker. Omsider blevo de ock på

samma år väckta och började med varandra söka sin själs frälsning; de drogo sig tillbaka från världen, dess levnadssätt och fåfänga nöjen, sällade sig till andra väckta själar på orten och övade Guds ord med mycken flit och allvarlighet, sökande uti allt bliva rätta kristna.

Med de nya ädlare nöjen, som umgänget med ordet och Guds folk skänkte dem, hade de dock ofta i sitt inre en gnagande oro i medvetandet av vissa synder, som icke så helt ville lämna dem; men därvid tröstade de sig alltid inbördes därmed, att ingen kristen vore fullkomlig, var och en hade sina fel, och Gud kände deras redliga uppsåt och skulle därför, för Kristi skull, vara dem nådig. Talade någon med dem om Kristi försoning och rättfärdiggörelsen genom tron, så var deras svar, att just så trodde även de, och kunde bifoga en vacker anmärkning därom. Härjämte deltog de med mycket nöje uti åtskillig religiös verksamhet såsom missions- och nykterhetsangelägenheter. Så fortgick deras liv i 6 år.

Men nu hände sig, att när den äldre brodern var på några dagar bortrest, satt den yngre en afton och läste i bibeln 2 Kor. 5:e kapitel. Och se, hans frälsningsstund var inne. Över 14:e versen stannade han först i en undran, vad det mände betyda: »En har dött för alla, och därför hava alla dött»; men uti den 19:e och 21:a versen fick han ljus däröver, ett ljus som uppfyllde hela hans själ med en tröst och glädje, som han aldrig hade haft; hans hemliga oro och tunga samvete blev här förbytt i frid och salighet; han såg allt, allt, rikligen botat, när Kristus, gjord till synd för oss, dog så, alldeles för alla, att för Guds ögon alla dogo i honom. Han började i förtroligaste samtal med sin Frälsare prisa och tacka honom; kunde icke heller förtiga sin saliga upptäckt för de omgivande.

När nu den äldre brodern återkom, säg denne strax sin broders ansikte och ögon så ovanligt glada och milda och fick även vid hälsningen ett ord, som kom honom att något undra. Snarat frågade han, vad som hade hänt, varför han var så glad. »Ack», svarade den yngre, »nu först har jag sett Guds härlighet i Kristus. En har dött för alla och alla hava dött i en. Den, som icke visste av synd, har Gud själv gjort till synd för oss! Vi hava alla dött i Kristus, och i honom redan utstått allt, som lagen någonsin kan pålägga oss. Genom hans sår är jag nu helad från mina gamla inre sår, som du vet av» o. s. v.

Efter ett ögonblicks tyst förundran svarade den äldre: »Har du aldrig förr vetat detta, du? Den yngre sade: »Har du vetat detta och aldrig varit glad över en sådan sak?» Vi hava visst vetat det på sitt sätt; men varför har aldrig detta glatt oss?» – Därpå fick han intet svar; men förklarade därför själv, att *på tro och tro vore stor skillnad!*

Från denna tid var det alltid en olikhet mellan dessa eljest i allt så lika bröder. Den yngre kunde aldrig nog upphöja Kristi verk på Golgata och tala om den rätta tron. Han hade verkligen fått en ny visa i munnen och höll allt för förlust och avskräde, emot det överträffande i hans Herre Kristi kunskap. Men härigenom blev han icke kallsinnig för gudaktighetens övningar, bön, ödmjukhet, kärlek, självförsakelse, utan tvärt om mera varm och nitisk; men allt på den grund, som aposteln nämner: »Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött.» Den äldre åter blev från denna tid mera kallklok, avog, lagisk, stel och död. Må detta vara nog till förklarande av den äkta kristendomens hemlighet.

Detta bör nu var och en begagna förnämligast till *sin egen* andlighets prövande. Och den som kommit till ljuset, han tacka Gud! Visst måste han då även förstå mycket om andra sorters andlighet; måtte han blott därvid vara i sin kärlek vis och försiktig, men i sin försiktighet av kärlek nitisk. Många, som icke ännu äro komna till sanningen och livet, äro dock desamma, som en gång skola komma därtill, helst om alla trogna ville med kärlek och vishet söka att upplysa dem. – Emellertid blir Kristus, Kristus, alltid Schibbolethet – »tecknet, på vilket många hjärtans tankar skola uppenbaras» – en »livslukt till liv och dödslukt till död» – ja, skriften säger uttryckligt: en »prövosten», »en helig tillflyktsort för dem, som tro; men ock dem, som icke tro, en stötesten och förargelseklippa, så att många skola stöta sig mot den och falla och sönderkrossas, snärjas och fångas» (Jes. 8: 14, 15). Och oeftergivligt fasthålla vi detta Kristi ord: »Varav hjärtat är fullt, därav talar munnen»; och Pauli ord: »Emedan vi hava samma trons Ande, enligt vad som är

skrivet: jag trodde, därför talade jag; så tro ock vi, därför tala vi ock» (2 Kor. 4:13).

Summa: att somliga nitälska och yrka på förkrosselse, allvarlighet, såsom deras viktigaste; andra på kärlek, ödmjukhet; andra på självförsakelse, avdöende o. s. v., det är allt gott, allt kostliga saker, men ännu icke livet (1 Joh. 5: 12), ännu blott förberedande ting. Ur den saliga, tecknade skaran kan ännu en framträda och säga: Även jag har arbetat på allt detta goda; men när jag som mest arbetade, märkte jag, att Guds ögon voro såsom eldslågor, att för honom icke ens himlarna voro rena, att Guds dom gick mycket högre än människors »och jag vart död» (Rom. 7), men Kristus vart mitt liv, och han är nu min starkhet och min lovsång – för vilkens skull jag räknat allt såsom förlust och avskräde - - Herren har lagt i min mun en ny visa: Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod! Du är värdig att hava bra och pris och lov ifrån evighet till evighet. Amen.

- C-O Rosenius 1848

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).